

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad. De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags. Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Grote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER DER PROVINCE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week 5 fr. per jaar. Twee maal 5 fr. per jaar. Een blad afzonderlijk 10 centimen. De afnemers kunnen zijn vooraf betaald. Aankondigingen: 15 centimen per drukregel.

Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of hiinnen in het blad, 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 30 MAART 1907.

VAN ALLES WAT.

DE X GEBODEN DER SOCIALISTEN.

(Vercoelt). — Der Gebod: De heide moet erij zijn.

Het is onzedelijk het huwelijk voor het leven aan te gaan: Wat de leerling der Katholieken betreft aangaande de onbreukbaarheid des huwelijks deze strijd tegen de menselijke waardigheid, alles wat de Christenen leeren over de zuiverheid strijd tegen 's menschen natuur en verlaagt ze: hierin hebt zij naar - te doen - wat zij begeert, voldoet u alles wat natuurlijke geneigdheden en verlangens, de jonkheid vooral moet oogen dat zij zich niet late vastsoeren voor het VIe Gebod.

VIe Gebod: Eijgendom is diefstal.

De eigenschappen zijn fetelijk dieven: de peodoren der natuur zijn het eigendom van alle menschen: alwie zich een deel eger toeigent tot zijn voordeel, bestaat a andere menschen: hieruit volgt noodzaak dat de Kapitalisten al moeten ooen om de Kapitalisten te ontleigen, u de ontkomen goederen aan den Staat u geven welke zal zorgen gelijke verdeling dezer goederen onder allen daar te ielen. De Kapitalisten moeten gehouden worden voor openbare dieven: doch uitandering moet gemaakt worden voor de ocialisten: voor het belang hunner artij moeten Vandervelde en consorcioten une goederen behouden, miljoenen... zittten... het doel wetigt de middelen.

VIIe Gebod: Er is een streng verbod in Vrienden te bedriegen, te lasteren. Indien het doel de middels wetigt dan i het geoorloofd onze tegenstanders te edriegen en te lasteren, wij moeten rechten de priesters te bekimbelen, beschimpen, ze veracht zwaert te maken, llerhande langens tegen hen mitvinden, ten woorden, werken enz. verkeerd iellegen, den godsdienst, het katholieke istar bekelen, beschimpen, bestrijden, ed zoeken omver te werpen, wij zij de janden zijn van het Socialismus, ins- elijks bellegen, lasteren wij den Koning u de koninklijke fanatie, maken wij het ok wij dat de Koning de algemeene rachtiging verdient, het koninkchap is e instelling tegenover het Socialisme iericht.

VIIIe Gebod: Voltoet uwe driften naar een roem en u zenssch.

Indien alle wellusten eerlijk zijn, kan mag iedereen ze begeeren.

Xe Gebod: Begeert een anders goet.

Alleman heeft hetzelfde recht op de noderen der natuur.

Wilt gij dus uwe begeerlijkheid volgen, zal zij U de midds versclutten in het VIe Gebod na te komen.

Zulke zijn de X Geboden van de Socialisten. Uit hunne principes volgt logisch uwe leer bovenstaande in 't kort saengevat. X.Y.Z. Wern.

Deze laatste maanden heeft in Antwerpen het College van Burgemeester en schepenen eenige dozijnen ontduchthuizen voor de politie doen sluiten. Te dezer tegendeel schrijft een Antwerpsech dag de volgende zeer getrouwe bemaerkingen, welke de ouders van den buiten oeten doen nadenken eer zij hunne obsters toelaten - naar de stad te gaan ienen.

Is droevig om zeggen, maar het meende rief rampzalige schepsels zijn

meisjes van den buiten: uit Vlaanderen, Pooder, Kempen- en Hageland. Zij kwamen meest als dienstmeid naar de stad, werden van den goeden weg gebracht in slechte posten of door onafhellen omganz geraakten op straat door berispeeligen dienst of wandrag, en verzuuden ten slotte in verachte koten waar ze naar en meer verkamderen naar ziel en lichaam.

Wat kan er van die soort nog voortkomen? Ze zijn na eenigen tijd zoodanig gerinfied in 't kwaal, dat zij alle besef van eijendommel of eigenwede verliezen, ze leiven een eijendng leven en komen geewoonlijk rampzalig aan hun einde.

Etwel vele van die verworpenlingen zijn zoo niet groot gebracht. In hun kinderejen, op hun dorp, waren zij mischene toebereiden van deuzdaam- en vroomheid. Maar 't ongeluk wilde dat zij in slechte handen vielen, dat zij zich lieten bepraten door bedorven gezellinnen, die haar meelokten naar danskoten en verachte bijeenkomsten.

Gevarlijkte posten en gezelschappen, dat zij de struikelsteenen waar zoevel meisjes over vallen, elias 't maar al te dikwijls om niet meer op te slaan.

Darom kunnen wij de ouders niet genoeg op 't herte drukken, dat zij goed moeten inlichtingen nemen vooratere hun dochters in eenen post te laten zien.

Van den eersten post hangt dikwerf de gansche toekomst af.

Vooraf, ze laten zich niet verblinden door zoezegde hooge loonen; want als deze moeten dienen om 't ongeluk te bewerken hunner kinderen, dan is 't beter ze te verminderen dan ze te zoeken.

De ouders moeten weten bij welke soort menschen hun kinderen kunnen intrek nemen: of deze zoen geware loopen in betrekking te komen met personen op wier zedelijkheid wij te zezzen valt: of ze zoen verdorfenlike voorbeden onder 't oog krijgen; of ze wel voldoende vrijheid zonnen om de pllichten te vervullen die een deitig katholiek opgebracht netste te kwijten heeft.

Vader en moeder moeten te allen tijde een strenge wakkzaamheid uitoefenen over het doen en laten hunner meisjes in de stad. We bekennen het, 't is niet altijd een gemakkelijke taak, vooral als de ouders verre van de stad wonen; maar als ieder doe wat hij kan, zich geene moeite ontzie, dan komt er zoker veel terecht van hetgeen in het ander geval overvrijdelijk verloren gaat.

Een zekere geleerde Duitselman, Hasekel, neemt bewezen te hebben, dat al wat bestaat uit het stof zelve is voortgekomen en dat onzes God is.

Om die goddelooze loer van Hasekel te doen verspreiden, daaraan zijn leefingen een Jesuïet, Pater Wassmann, uit een openbare bespreking in de groote zaal van den Zoologischen Tuin te Berlijn.

Een discipel van Hasekel, Doctor Plate van Iena, kwam daar wat prijpraat verkopen, er nog andere Hasekelisten stapelden er een heet: hoop zotte praat oopen.

Pater Wassmann nam sindelijk het woord en stozte die goddelooze gebeden zoo ongezandigd plat, dat men er medelidigen mede had. De redevoering van den Jesuïet wert op een onbeschrifflijken gestadig onthand.

Een banket waard den Pater aangehoort, de geestdriftelooze bliden zezzen zijn portret; gausch Berlijn juicht hem toe met de geleerde wereld.

Wij beklagen die arme liberale geleerden. Mogt zij klaarder inzien en tot het waar geloof terugkeeren!

sterren; de vuurlijnen schitterden en glimmerden op de takken, slechts eenmaal hoorden wij in de verte eenen doof blaafzen. Toen komez meende dat wij half weg waren, liet hij eenige minuten halt houden, doch toen ging hij weer voort, nog harder dan te voren. Het was nu ongeveer half elf en naar wij berekenen konden, moesten wij nu zezien mijnen allegen.

gedurende dit laatste goddelijke spraken wij niet veel. Wij waren daar toe te veel bezet met onze eigen gedachten; wij ransden dicht er over dat hij, hooel zijn wenssch Blanke te vinden, verwenlijkt was: teeh zijn groet lewendich zag gemist. Donna leed zich aan het eiland dat zij ging verlaten en waarschijnlijk moet zoo tergenien. Blanke dicht aan haar en zize drijver: gezevonden zezzen, om ik daacht om het argement dat ik liet had in de vroege, die zij ons onken als vanden blaader zezzen zij naar armen het geslachten.

Wij gingen verder tot wij nog slechts anderhalf mijlen van de Kaap verwijderd waren. Een was het noodig nog voorzichtig te zijn. Het land langs de kust was ruw en afgebrokkeld. soms was het bosch er zeer dicht. Eindelijk, als een vrijheidskuis, voelden wij de zebries ons tegenwaamen. Binnen enkele minuten moest ons lot beslist zijn.

Onze gardien aanzetende, begonnen wij de helling af te gaan, die naar de Kaap lide. Gelukkig was het een donkere nacht. Een onderdual stappen van onze bestemming - tegen wij af en gaven wij de paarden over aan Gomez, daar wij 'toverige van den weg te voet moesten allegen.

Dat alschied van Donna leed den trouwen dienaar haars vaders, die haar van jong-af gekend had en haar waarschijnlijk nooit terug zou zezzen, was aangevallen.

Nach hem vaarschde hebben gezegd en bevankt voor den grooten dienst ons bezonen, vertoelen wij hem en gingen te voet naar den rand van den heuvel. Ter beeden ons hoorden wij de geloven donderend laden de rotsen staan, doch van een schip zezzen wij niet. Ik had mijn warrak- dekt bij mijne oogen, doch het was te donker om te kunnen zien hoe liet het was.

Thans moesten wij een weg naar de zee vinden, zegde Mulhausen; de rotsen, waarvan

WAT ZIJ ZEIDEN, WAT ZIJ DACHTEN.

De laatste week den Paschtijd liep ten einde. In een dorpskroeg, tegeover de prochiekerk, zaten een zetal drinkebroers. Het waren vaste klanten van des waard, een stel- teze hoeren op een-top nieuwverwet gezind - zoo moesten zels, dat zij sinds lang van Paschen met door lieiden.

En hier gaden, een dikken haar met roolende reis, zat meer 't raam te leren, terwijl hij zijn Schiedman-rije van tijt tot tijt met smaak aan de lippen bracht. De anderen spraken eerst over de kleinste politiek, en hadden het daarna zeer druk over den ouden gepensioneerden sergeant, die sedert de Missie zijn godsdienstpligten trouw waarnam.

Daar komt hij waarspelt uit de kerke, »rijt plotseling de dikke heer bij het venster.« Hij heeft zoker voor de tweede maal zijn Paschenbijt gepreken, merkte spottend een der vijf, een misluktk bankierij, » met uitgestreken gezicht op.

» Hij komt hierheen, » hernam de eerste, » waarschijnlijk moet hij weer een bitterje hebben om van den schrik wat te bekomen.«

De sergeant trad binnen en groette lieffzaam. » En gij hier, als u blift, Bas? » Hij nam plaats op een afgelegen stoel in de gelagkamer, lantschen plaatste de baas het glas hier voor den sergeant op tafel.

» En pratje over de moete lenteveer verdrong die stille, toen daarna de dikke heer, die weer als naar gewoonte wat te diep in 't glas gekoken had, den spot begon te drijven met menschen, die nog zoo eenvoudig waren om te gaan biechten.

» Hij hebt ook uw Paschen gehouden, sergeant, sprak hij. » » Om u te dienen, mijnheer Buikman, was het antwoord.

» Slaaf van het despotisme der papeu! » mompelde de dikke heer.

» Gij vergist u, mijnheer Buikman! Ik ben een vrij man, en als ik te biechten ga, doe ik het niet voor den pastoor maar voor God, die het mij gebodt.

» Frantje, zeg de dikke heer, » ze zullen mij alluans met meer te pakken hebben.«

» Hiervoor zult gij mischen wel uw redenen hebben, mijnheer, » antwoorde de sergeant droozjes.

Mijnheer Buikman zwag: maar het genavergaspe bekijnd, dacht hij: » Ja gods-man, ge hebt gelijk; ik zou mij 's slaverij niet met de uwe willen ruilen, doch ik ben zoo vershant aan den drank, dat mij de most onbreukt, av nod vancheit te volgen. Ik ben duizendmaal meer de slaaf van die elzigghe kroeg, dan gij van den biechtstoel.

» Dus gij denkt, mijnheer de sergeant, dat mijnheer Buikman zize redenen heeft om niet te biechten te gaan? » merkte de bankier- fidelist op. » Nu... ik verzeker u toeh, dat zij mij evenveel aan den leiband zullen leggen.«

» Gij zijt toch geleerd genoeg om er over te kunnen oordelen, mijnheer bankier, hoe verstandig zij handelen, die orde brengen in hunne gewetens-zaken. Gij hebt den tijt tot nabekken.

» Immers, in weerwil van het ongeluk, dat u overkwam, is uw vermogen toch nog groot genoeg gebleven, om u den tijt te laten voor uwe ziel te zorgen.«

Mijnheer Buikman antwoordde niet, maar inwendig dacht hij: » A ja, dat bankroet, waarmede ik mij heb rijk gemaakt, noemt die eenvoudigen niet een ongeluk? Waarlijk, het is licht wat nu diegenen met u niet geluk 's zoou ook te biechten gaan, maar... de hemel-schreijer onrechtvaardigheid, waardoor ik zoevele families in het ongeluk heb gestort... Ik zoude die schade moet herstellen!... Daarom, neen, ik kan niet biechten! »

» Ja, ik zou wel tijt hebben om te biechten te gaan, onbreukt een lustig vrijzjeel, (in het dorp bestaat ma op zijn losbandig gedrag) » m... » Nu... » dringende redenen belieten het u, niet waar? » antwoorde de sergeant hits.

Een spotlach was het antwoord.

» Dringende redenen? » Dacht hij: » Geen andere reden is er, dan die vuile hartschiet, waaraan ik mijn eer, mijn tijt, mijne gezondheid en misschien mijne ziel en ewigheid hoopfe; die mij in harde slaverij geketend houder!... Ziezahr, wat mij belet te biechten! »

» De papeu hebben anders van het jaar bekennende hoe dicht men ons op de hielzen zat, bevoe hij zich voorover en trachtte die hiel te derven, voor wij er in konden zijn. Opens zag ik dat Varganel zits onnam en dat met een slag deed neerduiten op het hoofd van den boot, juist toen de soldaten op de rotsen verschenen.

moete gekon gedaan om ons naar de middelen terug te voeren, » bemerkte een klein, zwart heerje, (voor eenige jaren pas in het dorp aangekomen, om daar een zaakje te doen.)

» Wat hebben die kerel-mij van den winter verveeld met hunne missie; men zou gezegd hebben, dat zij de Spanische inquisitie weer wilden in-oeren. Wij hebben er genoeg van, wij zullen ons niet weer door den pastoor laten om den tuim leiden... »

» Maak u maar geen warm bloed, sprak de sergeant: » de pastoor zal u niet dwingen. Trouwen wij leven in de verachte twantigste eeuw en deen die laat geen slaverij toe, gij zijt dus erij in uw doen en laten.«

Het zwarte heerje durfde haast niet opzien en dacht na... » Goede man u, zeg hij tot zich zelve, » gij zijt een oud soldaat en bemint de vrijheid, immers de vrijheid der bedendagische beschaving is slechts slaverij; harde slaverij! Godswongen door armoede en elende, vond ik sleun bij de logemannen. Ja, zij gaven mij brood maar eichten tegelijk mijne ziel, mijn geweten, mijne godsdienst- op, in een woord, zij redten mijn lichaam, maar legden mijne ziel tegelijk aan wrede kuisters. Zij maakten van mij een ellendig slaaf! Het is thans om mijn brood niet te verliezen dat ik den spot drief met de biecht en alles wat den godsdienst heit is.

Intusschen had de sergeant zijn glas bier geleefd en karde naar huis, den vrede in het hart, den vrede die alleen is voor hen, die van goeden wil zijn... »

» Woerklonken in de kroeg de spottonen der zoegenamde vooruitstrevende, liberale drinkebroers. Schande voor hen, omdat de loop hunner gedachten lijnrecht in strijd waren met wat zij openlijk drijven bewaeren.

» Wat zij zeggen? » Het is spel met taal, » dachten zij den grooten, den vooruitstrevenden man; smoor de verwijzende stem uws gewetens! » Zoo zijn die huchelars en lafards!

» Immers wat zij denken! » is een verwijf voor hen, een onuitgedrukt spijt over hun vroeger leven! 't is lafheid voor de toekomst! 't zij durven niet! En om hun zomsal licht te geven, spreken zij anders dan zij denken; handelen zij anders dan zij meenen.

» Waerom ons voor dergelijke bedriegers en belenzen wij, dat de deugd haar de wereld wel kan bespot en beschimpet worden, maar dat toeh ten slotte iedereen, hoe slecht hij ook in het binnenste zijns hartes zijt, godswongen is en geelungen wordt te bekennen, dat zij die de dwelng beoefenen, dat ware geluk gewonnen hebben.

Een liberalen centenbladje

kondigde over eenige weken een artikel af, waarin het Werk der Retraiten, dat in ons- staat zoo bloeiend is, bestreden op bespottelijk werd gemaakt.

De « Postrijder » heeft, zoals hij het zich niet achtte rekende, danrop gestoetend gelijk het behouds. En dit moet, erak gezegd zijn, want verleden zaterdag had hetzelfde liberalen schrijverje met een nieuw kluichig artikel tegen den « Postrijder » voor den dag.

Over het werk der retraiten, daarvan is geen kwestie meer; over het apensel van Aiken, daarvan geen gebenedijd woord meer! Om daarover niet meer te spreken heeft onze kluichige Agente, die waarlijk in het cirkel Barum op zijn plaats behoort, een uitvluchtig geand, en komt nu voor het licht met... lach niet, leze! — een uitligger een den Postrijder, en wil met ons warden dat hij te Tongeren allen meer abonaenten telt dan de « Postrijder » in ganssch Belgie!!!

O! Dat is nu eens steelien en zize lezers voor den pap houden. Nu is het liberalisme zoker een af de klerikale partij van Tongeren... den Jeker af...

» Het liberalen schrijverje, dat gewoen is met zijfje te gepoehelen en met erg bemoud is om de waarheid over het hoofd te zien, weet zeer wel dat zize belachelijke... uitdaging onbeantwoordt af geven, juist gelijk het ontzaging om liberale retratuitionen te riechten en te orderstemmen met liberale centen (oei!), onbeantwoordt heelt geaten.

» Om nochtans aan zize rol van Auguste ge- troef te blijven, zal hij nu aan zize lezers, die hij voor- loomerikken aanziet, in groote letters, gaa wij-maken! Zie, de « Postrijder » durft

onze... uitdaging niet aannemen, wij zijn dus in de waarheid!

Wat flauwe kluicheteler!

De loge-man, die zize inbedding voor werk- ledigheid aannemt, wil ook den Volk- bond St-Materus doen doorgaan als verkeerde in zeer kwijpende toestand, terwijl die enige liberale matsschen ons dus tot het Bestuur van den Volkshond gewent om enige inlichtingen over deze Maatschappij te bekomen, en zohier wat men ons heelt meogedeeld!

De Volkshond St-Materus is zoo kwijndig (7) dat binnen kort de hand aan 't werk zal worden geslagen om de lokalen te vergrooten, die niet ruim genoeg meer zijn voor sommige afdelingen om tijden hunne algemeene vergaderingen te vieren, ridien de te kunnen bevatten.

In October laatsteleden werd eene algemeene optelling gemaakt van al de leden die deel maken van den Volkshond; de verschillende Afdelingen, waaruit deze is samengesteld, telden op dien datum het volgende getal leden:

- 1. De Onderlinge Bijstand u het Burgerwelzijn u, 213 leden;
- 2. De Tongersche Spaarbond, 179 leden;
- 3. De Vrijzitas van het kanton Tongeren, 562 leden;
- 4. De Vevezerzekering van 't kanton Tongeren, 351 leden;
- 5. De Maatschappij van Werkmanswoningen, u Eigen Huis u, 144 leden;
- 6. De Maatshoeidsvrienden, 118 leden;
- 7. Dit maakt een gezam-nitjk getal v. u 1567 werkende leden; hiervan zijn er 385 u meer den eene Afdeling ingeschreven, zoodat er eijgenlijk 1483 verschillende werkende leden deel maken van den Volkshond. Voeg daarbij 103 re- leden, dan bereikt men een totaal van 1285 leden.

Sinds dien is het getal leden nog aanzienlijk aangegegroed; de Onderlinge Bijstand alleen telt leden 237 leden, en indien onze tegenspreker het verlangd, zullen wij toekomende week het juist getal misaue leden van iedere afdeeling mededeelen.

Indien het getal leden van den Volkshond St-Materus, vergeleken met dat der liberale Maatschappij, overeenkomt met 't getal abonaenten van « Postrijder » en « Vrije (7) Volk », dan zou de uitslag der lance... uitdaging niet ten onzen nade te zijn.

De tongersche liberalen... die nooit iets deden voor de werklieden eer zij het steenoefel bezaten — om het 300 fl. hunner maatschappij te vieren, ridien danags voor de kiesing Geschiedkundigen u betoonen in om reclama- te maken voor hunne kandidaten.

De katholieken, intogedeelt, die altoos hune belangstelling voor de werkende klas toonden en zoo zeer gewoen zijn goed te doen, laten zeds de inschrijving van hun 1000* fl. onopgemerkt voorbij gaan, overtuigd enkel hunnan plicht te hebben gekwelen en dat zulks niet aan 't kloozekt behoelt gevangen te worden.

Spottend schimpet het « Vrije (7) Volk » op de gilde der « Tongersche Letterzetter », op hun getal, enz.

» Waerom ook, die bond is samengesteld uit katholieke werklieden en daarom is hij een dopen in der geene oog. De Letterzetter- doper, over een jaar gesticht, heeft zijn dubbel deel - te weten: steoflijke en zedelijke losverbete- rijk - reeds van over lang bereikt. Door eene toelege der Provincie en door milde ondersteuning werd hij in staat gesteld eene rijke bibliotheek op te riehten, bestaende meer dan vijf- hooftelen, welke headschiffling ter be- schifling gesteld worden ook der niet-ange- schreven Letterzetter.

Deze vakkoeken stellen de drukkersgilden op de hoogte der laatste meuwigheden in hun vak, leeren hetzelfde grondig kennen en laten hen altoo toe te welfervoren voor wat betreft het afleveren van fraai en net verzorgd drukwerk.

Men ziet dus dat een vakverzeniging heet met meer voordeel onderezen zoude werklieden hant ik van laten versullen door de lering van liberale gevelen, die enkel bestaat uit per- soonlijke aanvallen, beschimpingen en laster.

Eerste Gemeente.

» Wij zijn thans op het tijdstip der Eerste Gemeente der kinderen. In bijna al de parochies hurren andoening. Laatsgenoemde kreeg thans in de oogen toen zij mij terug zag en ik geloof dat zij mij wel had willen omhelzen.

Om Morgrave becommenten wij ons geen van allen en eerst na een Blik maal genuttigd te hebben, en nadat de dames onze avonturen hadden veruomen en naar hune busse had werken, gingen wij in de kerkkamer bespreken welke de raaf zou zijn van zize dubbelhartige hand- wijf.

De kerel verdriet gelijch te warden, zegde de kapitein, terwijl hij woedend met de vuust op 't lid sloeg, en ik voor mijzoi niets liever doen dan hem met een strop aan zize nek aan de hoogte ra ophijsch-en.

» Hij heet mij en den Manuel verladen, zegde Godfrey, en oischoon hij drie jaar lang gewoen heeft naar ik was, moet hij mijne zester daar noot liden van verlied.

» Hij is een groote schurk, sprek Varganel, maar ge moogt niet vergeten, Blanke, dat hij de zoon is van de eenige zester uws vaders. Hij verdient echter een voorbedijde straf.

» Wij besloten de beslissing tot den volgende morgoed uit te stellen. Toen namen wij een besluit. Den middag, na het eten, meldde de waicht op de weg een oud- wettaraat. De ridier van Niervo- Orleans op we, naar Frank-land en op onze vraag of men een passagier voor die haven wilde overnemen, werd toestemmend geantwoed, met velddoende werd bevestigd. Itarop wert eene boot naar ons gezonden en zonden wij den hand maeren mededeelen wat wij over hem hadden besloten.

Ik werd hier voor aangewezen en bagaf mij aan zize buit, ik zoud Morgrave daar staan, de handen in zize zak en een sigaret rookende. Hij svandme zich bijkruiser niets en schenen besloten de zaak brutaal te behandelen.

'er wille eener vrouw

30* Vervolg.

Met deze woorden speiden zij naar haar paard Blanke hiet haar slug in den zadel. Bijna op treble oogenblik hoorden wij stemmen uit verlatng van het huis.

» Zij komen ons na, riep Mulhausen, als we eet, apoodig weg zijn, zulten ze ons zoker moe zalen.

» Deze weg, zepors, riep de oude man, en leiding nemende, bracht hij ons door een der bek, aan den anderen kant der binnen- waden.

Lichter ons hoorden wij de kreten luider en der toen wij een pad insloegen in de richting de rivier, die wij over moesten om dan de rivier in te gaan, hoorden wij alzem omkre- » Zij hadden gehoord dat ge in den omkre- » zegde Blanke's verloofde, en waren voor- » mogen bij het aanbrenken van den » wij te gaan zoeken.

Ik begrip niet wie hun dat kan hebben vorgegoeld, zegde ik, wij hebben sedert wij ver- schaanloos bereikten, niemand zal u de- » uwe gezien.

» Maar nietnietnien wisten zij het, zegde de » Minne minuten later waren wij de rivier over u op weg naar de kust. G dikwijf waren wij de goede paarden, die wijning aansporing oebelieven om te loopen.

Het was een eigenaardige nachtelijke rit, die ik niet licht zal vergeten. Gomez en Mul- hausen, de laatste op korten afstand door uwen goevig, gingen vooraf, Blanke en zize eijf zochter hen, terwijl O Barry en ik den oet achterden.

In die volgorde reden wij voort mijzoi na, gien enkel menschen tegenkomende, geene roning ziede. Boven ons schenen helder de

u echter niet naar verdiensten straften. Wij willen u enkel kwijt zijn en liefst zoo spoedig mogelijk.

» Dat is zeer vriendelijk, zegde hij spottend. En hoe zult ge dat wel aanleggen? »

» Er is dachtig een schip op weg naar Trinidad, antwoorde ik, wij hebben uwen overtocht daarop genomen en ge zult ons verpliechten daarop te gaan.

Kalm leed hij de asch van zize sigare en op zize reisgevoed wijnde, zegde hij: » Gij zijt mijn goed staat gered. Ligt er eenne boot langs? »

» De schooner had er een afgezonden, toen ik het verkliet.

» Dan heb ik tot uwen dienst.

Ik opeende de deur der hut en riep Pompey, die garden hooisdeur toe, het reisgevoed op het dek te brengen en ging hem toen voor de kajuit-strap op.

Toen wij op het dek kwamen, waren allen daar bijeen, maar Morgrave schamde zich in het niet. Hij lichte den heed op, liep op de valreep toe, en de sigaret uit zinnen mond nemende, zegde hij: »

Ik moet u geluk wenschen, dames en heeren, met den goeden uitslag, waarmee zij mijn waarden met Gelukkig hebt gevonden, die daar gezond en u gelukkig voor mij staat. Het schijnt dat Bursell voort voor mij geseel en al verloren is, doch ik trouwde met het godshede dat ik altes gedian heb om het niet te wreken te krijgen. Mildred, waarde niet, ik wenssch u geluk, ma de keuze van uwen echtgenoot: jufer, Priscilla, ik wenssch u geluk over de wijze, waarop gij op uwen leeftijd, een reingster werd; Humphry Varganel, gij zijt verraander worden dan ooit, nu uwe voorstelling dat het slecht met mij zou aloopen, wordt bewaarheid; en tegen u, Mul- hausen, weet ik niet wat te zeggen. Onze brave familie zag u eerst voor een artschurk aan, doch nu zie ik hem in een reuk van afbedijnde staat, wenssch ik er u geluk mee. Nietsrarm zij ge, evens als, een verlorren man. Wij beiden speelden hoog spel en verloren. Kapitein Brown, u dank ik voor uwe gastvrijheid, en wenssch u goede reis.

Er was slechts een persoon tot wien hij zich